

Eingríms synir

1.

Eingrím eigur eina borg,
hon stendur á høgum fjalli,
ellivu eigur hann synir av sær,
tann tólvti er riddarin snjalli.

Niðurlag:

*Har var leikur, har var stríð,
har vóru tráddar urgans pípur,
mitt um Júlland garða rípur*

2.

Ellivu eigur hann synir av sær,
heima í heyggi býr,
ein er yvir øllum teim,
kappin Angantýr.

3.

Angantýr situr í sínari høll
talar við sínar dreingir,
hvar vita tit mín javnlíka,
tað havi eg hugsað leingi.

4.

Angantýr situr í sínari høll
talar við sínar menn,
hvar vita tit mín javnlíka,
tað havi eg hugsað enn.

5.

Sveinar svara sínum harra,
hví spyr tú so,
best man tú vita við sjálvum tær,
hvar tær stendur hugur á.

6.

Best man tú vita við sjálvum tær,
hvar tær stendur hugur á,
hoyrt hava vit gitið Svøríkis kong,
ið væna dóttir ár.

7.

Svøríkis kongur dóttir eigur,
hava hana menn við orði,
henni er stólur av gulli settur,
framman for kongsins borði.

8.

Hann hevur henni ein saðil bygt,
stendur har borgum hjá,
leyvini bleiktra uppi við ský,
bæði gul og blá.

9.

Hann hevur henni ein saðil bygt,
stendur har borgum nærri,
leyvini bleiktra uppi við ský,
og fáir byggjast hægri.

10.

Hon kann alt við hondum gera,
sømir seg væl ein kvinna,
hon kann bæði lesa og skriva,
reyðargull kann hon spinna.

11.

Er hon so von og tekkilig,
sum tú sigur frá,
hagar streingi eg heiti mítt,
tað stendst hvat av ið má.

12.

Er hon so von og tekkilig,
sum tit siga til,
hagar streingi eg heiti mítt,
tað stendst hvat av, ið vil.

13.

So letur kappin Angantýr
síni skipini gera,
allar letur hann streingirnar
av reyðargulli vera.v

14.

Gingu teir til strandar oman,
ríkir menn og reystir,
lunnar brustu og jørðin skalv,
teir drógu knørr úr neysti.

15.

Summir bóru mat í skip,
summir bóru vápn,
vóru so til ferðar búnir
á tann sama hátt.

16.

Vundu upp síni silkisegl,
gull við vovin rand,
strikaðu ikki á bunka niður
fyr enn við Svøríkis land.

17.

Har ið teirra snekkjan
kendi fagurt land,
lótu síni akker falla
á so hvítan sand.

18.

Lótu síni akker falla
á so hvítan sand,
fyrst steig kappin Angantýr
sínum fótum á land.

19.

Fyrst steig kappin Angantýr
sínum fótum á land,
síðani allir ellivu brøður
undir hans høggu hond.

20.

Gingu so frá strondum niðan,
vóru í stáli klæddir,
gyltan hjálm á høvdu bóru,
teir vóru for ongum ræddir.

21.

Uppi í miðjum grasagarði
aksla teir síni skinn,
og so búnir ganga teir
í høggar hallir inn.

22.

Og so búnir ganga
teir í høggar hallir inn,
har svøríkis kongur við borðið sat
við monnum hundrað fimm.

23.

Angantýr gekk í høllina inn,
í forðum var tað siður,
hevur nú alt í einum orði,
hann heilsar og hann biður.

24. Angantýr so til orða tekur,
ber fram kvøðu sína,
sit væl reysti svøríkis kongur,
gev mær dóttir tína.
25. Svøríkis kongur til orða tekur,
hann letur so orðum fara,
tað er mær so hart í mót
hon skal so burtur fara.
26. Tað er mær so hart ímót,
hon skal so burtur fara,
er her nakar av mínum monnum
frú Ingibjörg vil forsvara.
27. Er her nakar av mínum monnum,
frú Ingibjörg vil forsvara,
eg svørji tann eið við mína trú,
hann skal mína dóttur hava.
28. Tað síggi eg á tær, Hjalmar kappi,
tær man ognast sprund,
kom á hólum og barst við meg
eina so líttla stund.
29. Vit skulu okkum á oynna út,
tú við Eingríms synum,
Ørvaroddur fylgir mær,
hann er ikki kappin minni.
30. So letur reystur Hjalmar kappi
síni skipini byggja,
allar letur hann streingirnar
við reyðargulli leggja.
31. Gingu teir til strandar oman,
ríkir menn og reystir,
lunnar brustu og jørðin skalv,
teir drógu knørr úr neysti.
32. Vundu upp ein hvítan dúk,
út í havið settu,
Ingibjörg græt so møðiliga,
hon stóð á landi eftir.
33. Oddur talar Hjalmar til,
tú er av góðum kyni,
eg skal móti Angantýr,
og tú mót Eingríms synum.
34. Vit skulu okkum Angantýr
við harðari gongu kníggja,
ikki skal frætta Ingibjörg,
at eg skal undan flýggja.
35. Oddur so til orða tekur,
mælir so for sær,
fer tú móti Angantýr,
deyðan kjósar tú tær.
36. Teir lögdu so mót oynni út,
væntaðu sær til frama,
berserkar vóru við Angantýr
Hjalmar at bana.
37. Hjalmar kappi og Angantýr
teir bardust av oynni niður,
falnir vóru teirra menn,
teir flestu av skipaliði.
38. Hjalmar hann sló Angantýr
niður fyri sín fót,
Hjalmar gev mær drekka í dag,
tí tað er dreingja bót.
39. Hjalmar hann sló Angantýr
niður for sínar føtur
Hjalmar gev mær drekka í dag,
tí tað eru dreingja bøtur.
40. Gjarna gevi eg tær drekka í dag
út av mínum runni,
hoyr tú kappin Angantýr,
í dag havi eg teg vunnið.
41. Drekka helt hann fyri hans munn,
tann hin ríki alvin,
ilt var í tann heidna hund,
hann stakk hann undir hjálmin.
42. Tað var reysti Hjalmar kappi,
hann sínum svørði brá,
hann kleyv kappan Angantýr
sundur í lutir tvá.
43. Allir riðu ellivu brøður
niðan við eini á,
nú skal Oddur av lívi takast,
Hjalmar er ikki hjá.
44. Oddur reið mót øllum teim,
royndi góðar gripir,
allar feldi hann ellivu brøður
niður for eina sipu.
45. Oddur reið mót øllum teim
niðan við einari á,
allar feldi hann ellivu brøður,
sum søgur ganga frá.
46. Oddur kom so síðla á degi
ríðandi fram við strond,
hann sá hvar ið Hjalmar sat
við eiturblásin ond.
47. Oddur kom so síðla á degi
ríðandi fram við stein i,
hví situr tú so bleikur sum bast,
hvat hevur tær verið at meini.
48. Hann spretti mína brynjuna,
hann spilti mítt holdið hvíta,
eitur var í svørðinum,
tað mundi í hjarta níta.
49. Tú dristaði teg í brynjuna,
sum gjørt var út av stál,
enn standi eg í skjúrtu míni,
eg havi ei fingið sár.
50. Tú dristaði teg í brynjuna,
sum gjørd var av silvuri hvíta,
enn standi eg í skjúrtu míni,
ógvuligur at líta.

51.
Tú dristaði teg í brynjuna,
sum gjørd var av silvuri reina,
enn standi eg í skjúrtu míni,
eg havi ei fingið skeinu.

52.
Reyðan ring av armi dró,
meðan hann kundi tala,
sendi hann frúnni Ingibjörg,
og bað hana liva sæla.

53.
Reyðan ring av armi dró,
meðan hann fleyt í blóði,
sendi hann frúnni Ingibjörg,
sínum væna fljóði.

54.
Oddur tók upp Hjalmar's lík,
bar tað niður til strond,
vant upp segl í húnar hátt
og sigldi til Svøríkis land.

55.
Líkið var sett í glæstriborg,
var yvirsmurt við blóð,
Ingibjört risti kross for sær,
hon doyði sum hon stóð.

56.
Tey fóru bæði í eina grøv,
Hjalmar og hans vív,
alla ævi Ørvaroddur
syrgdi stálbróðir sín.

57.
Ásbjørn seg so trúgvur var,
vildi halda ord,
livandi seg í jørðina grøv,
hjá Hjalvari vildi hann sova.

58.
Oddur livdi eftir tá,
har á konga málum,
síðani leiddist honum við
at drekka av silvurskálum.

59.
Oddur livdi eftir tá,
keddist við sítt lív,
fór so burtur í onnur lond,
har hann hoyrði frá stríð.

60.
Hoyrt havi eg og frá tí sagt,
at Eingrím dóttur hevði,
hon skuldi Odd av lívi taka,
hevna sín bróðirs deyða.

61.
Men tí er tað órímiligt,
tí Oddur í Noregi doyði,
tað stóð ei fyri mínum eygum,
at nakar hans lív oyðilegði.